

Eugenia ZABULICA

Eugenia ZABULICA s-a născut la data de 14 februarie 1955, în satul Slobozia, Cremene, raionul Soroca, Republica Moldova. În prezent locuiește în municipiul Bălți, Republica Moldova.

Studii

Facultatea de limbi moderne, Universitatea de Stat „Aleco Russo”, Bălți.

Activitate literară

Membră a Uniunii Internaționale a Oamenilor de creație din august 2020, Chișinău, Republica Moldova, Președinte Renata Verejanu.

Debut

La data de 17 ianuarie 2020 a debutat cu poeziile „Geniului poeziei - Mihai Eminescu”, în limba română și „La plus brillante des étoiles”, în limba franceză, în ziarul săptămânal de informație, opinie și cultură pedagogică „Făclia”, (nr.1-2) din Chișinău, Republica Moldova.

Volume publicate

- Volumul de poezie „Feeria nopții”, Proiect „Alternativa Societății”, coordonatorul proiectului editorial - Daniel Verejanu, Chișinău, OMCT, 2020;
- Volumul de poezie pentru copii „Mirunica”, ilustrat de minunatul și renumitul poet, scriitor și pictor Alexandru Plăcintă, editura „Poliviz-Design”, Chișinău, 2021;
- Volumul de poezie „În lumea viselor stelare”, editura „Pontos”, Chișinău, 2022.

Premii

- Diploma de merit „Eminesciana - 2020”, apoi „Eminesciana - 2021 pentru participare meritorie la evenimentele literare online, de omagiere a marelui poet Mihai Eminescu, Giurgiu;
- „Premiul zilei” pentru poezia „Taine ascunse în artere”, mai multe premii „Poezia zilei” cu diferite poezii în Grupul literar Mihai Eminescu și în diverse grupuri;

- „Premiul special al juriului” pentru poezia „Doi ochi albaștri sărutau doi ochi căprui”, „Premiul II la Concursul duminical al Cenaclului „Dor de infinit”, pentru poezia „Amar la miri!”, mai multe „Premii de excelență” în același Cenaclu Literar și înalte grupuri;
- Diploma „Olympiade Mondiale de poésie”, World Literature Academy”, World Poets Association;
- Premiul de excelență, Festivalul „Olimpiada Mondială de poezie”, 2020;
- Mai multe premii onorabile în cadrul concursurilor Festivalului „Șapte inimi România”;
- Festivalul Internațional de Poezie „Renata Verejanu”, Diplomă Premiul „Uniunii Internationale a Oamenilor de Creație”, Pentru cartea „Mirunica”, Secțiunea Proză și poezii pentru copii, Chișinău, 2022;
- Trofeul și Diplomă Premiul I, secțiunea „Traduceri”, Eugenia Zabulica, poet-traducător, 2022.

Colaborări la reviste

Revista „Amprentele sufletului” – editura Editgraph, Buzău; Revista „Vitrina cu poezii” – online.

Antologii

„Primăvara în versuri”, Dandes Editory; „Poeți și prozatori români în Regal Eminescian”, Editura Editgraph, Buzău, 2020; „Valsând prin anotimpuri” - o altfel de antologie (calendar de perete), Editura Editgraph, Buzău, 2021; „Universum Montreal”, Canada, vol.4 (Editura Globart Universum), 2020; „Festivalul Internațional de Poezie „Renata Verejanu” - Antologia 8 (2021); Antologia 9 (2022); „Lumini de curcubeu în pandemie”, Salon Literar - Artistic „Artă prin educație” Editura Amurg sentimental, București, 2021; „Din clipa efemeră, versul”, (Antologia poezilor basarabeni), (Tipografia „Bons Offices”, Chișinău, 2023; „Poeți clasici și contemporani prezentați în esențe lirice”, Antologie literară, Ediție de colecție, Anul I, Editura Celestium, 2023.

Extrase din referințe critice

„Feeria nopții” – 2020 , Academia Europeană a Societății Civile, proiectul Alternativa Scietății, OMCT

„Distinsa doamnă Eugenia Zabulica scrie o poezie calmă, precum e o câmpie larg deschisă în mijlocul verii, mândră de rodu-i bogat. Poeta stăpânește o lirică profundă, sinceră, cu caracter, plină de sentimente înălțătoare, puternice. Are un simț înnăscut al poeziei adevărate, spre care perseverează. Deține mai multe premii literare la diferite concursuri.

Eugenia Zabulica este membra Uniunii Internaționale a Oamenilor de creație (din august 2020). (**Daniel Verejanu**, editor, membru al Academiei de Științe a Republicii Moldova și Directorul Festivalului Internațional de Poezie „Renata Verejanu” - „Feeria nopții”, 2020, pag.100, ISBN 978-9975-9937-3-9)

„În lumea viselor stelare”, 2022, editura Pontos, Chișinău

„Pornită pe drumul lung al procesului de creație, un drum plin cu de toate: și luptă, și victorii, și înfrângeri, Eugenia Zabulica are o viziune a sa despre Măria Sa,

Poezia: „*O singură Doamnă/cochetă, inteligentă/și fericită cunosc./Foarte frumoasă,/poate cea mai frumoasă dintre toate.*” (Cochetă și inteligentă)

Poet pentru copii și adulți, traducătoare, Eugenia Zabulica e foarte activă, participând la lansări de carte, la festivaluri de poezie, la evenimente literar-culturale desfășurate la Bălți, Chișinău și nu doar. Este membru al Uniunii Internaționale a Oamenilor de creație. (**Renata Verejanu**, Președinte al Uniunii Internaționale a Oamenilor de creație, Chișinău, Republica Moldova – „În lumea viselor stelare”, 2022, pag.122, ISBN 978-9975-72-705-1)

Extrase din operă

Borți de covrigei (Proză scurtă)

În ziua aceea Augusta nu-și afla locul nici în casă, nici afară. Ba se ducea să hrănească câinele de lângă poartă, ba găinile, ba lua căldarea și pleca la fântână după apă, ba aducea lemne de foc din șopron, apoi intra în casă și tot se uita și asculta atentă la telefonul fix, care trebuia neapărat să sune.

Trăia la bunica din partea mamei împreună cu fratele său mai mic Neluș. Mama ei plecase la muncă peste hotare după ce divorțase de tatăl copiilor, care locuia în satul vecin și care muncea cu ziua pe unde se nimerea ceva de lucru. Deseori tatăl își mai găsea câte un amic de pahar și uita să-și viziteze copiii. De mult timp nu le sunase și nu le mai călcase pragul. Dar astăzi era o zi deosebită și Augusta aștepta cu nerăbdare să vină măcar acum tatăl ei pe care îl adora atât de mult.

Era ziua ei de naștere. Împlinea 14 ani. Se simțea deja fată mare și foarte mult își dorea o îmbrățișare caldă de la mama și tata, de care era atât de dorită.

Bunica a felicitat-o disdedimineată, făcându-i cadou o rochie frumoasă de culoarea cerului azuriu, care o prindea nespus de bine, accentuând farmecul ochilor ei albaștri. Apoi a sunat-o mama din Grecia, transmitându-i cele mai calde și mai sincere urări și îmbrățișări sufletești cu dulci pupici din depărtare, spunându-i, ca va veni la vară ori la toamnă cu un cadou deosebit.

Dar Augusta tot nu-și afla locul. De câte ori auzea scârțâind porțița, ea își arunca nerăbdătoare privirile spre sticla geamului, dar nu vedea decât crengile copacilor desfrunziți, care se clătinau, aplecându-se, parcă vinovate, în bătaia vântului de sfârșit de Noiembrie. Deja primii fulgi își făceau apariția, învârtindu-se haotic prin văzduhul rece din curtea casei și pierzându-și ușor urma prin iarba uscată înrourată din ogradă.

Telefonul, însă, parcă amuțise. Toată ziua Augusta a așteptat să audă măcar încă un sunet. Ridica din când în când receptorul să se încredințeze, dacă nu cumva se deteriorase sau „murise” de tot, însă nu auzea decât sunetul bâzâitor al firului. Îl întreba pe Neluș de fiecare dată când venea de afară, dacă nu sunase telefonul cât ea lipsise.

În sfârșit, spre seară, telefonul a spart tăcerea. Augusta a sărit iute de pe canapea ca o minge de fotbal când lovește în poartă și a ridicat receptorul. Pe fir era tatăl ei:

- O să vin peste 30-40 de minute sau peste o oră!
- Bine, tată, mă bucur foarte mult! Te așteptăm cu nerăbdare!

A trecut o jumătate de oră, apoi încă jumătate. A mai trecut încă o oră, apoi încă una. Înnoptase de-a binelea.

Copiii așteptau cuminți și tăcuți. Se făcuse prea târziu.

Când au obosit de atâta așteptare și ochii își cereau învoirea spre vise plăcute, Neluș îi spuse surorii sale:

- Eu mă duc să mă spăl și să mă culc, dar pe tine, dragă surioară, te rog frumos să-mi lași și mie vre-o două-trei borți de covrigei pentru mâine.

Poezie

ROMÂNIE, DOR ȘI GAI DE MIERE-N FAG!

România, mândră țară
Cu un grai de miere-n fag,
Blândă ca o primăvară
Cu dor așteptată-n prag,

Azi te cântă-n doine line
Cei cu inimă română,
Cei cu gând mereu la tine,
Jucând hora mână-n mână!

Fii și fiice-nstrăinate
Pe-ntreg globul pământesc
Se-nchină cu pietate
Meleagului strămoșesc.

Țară dulce, românească,
Plouă-n lunga depărtare
Ca o ploaie ciobănească
Cu dor de România Mare.

Basarabia, lăsată
Fără mila ta de mamă,
Bucovina-ndepărtată,
Pusă într-o altă ramă.

Două surori, smulse-amar
De la sânul Țării-Mamă,
Poartă-n sufletul-altar
Sfântul veșnic dor de Mamă.

Dor de Marea-ți liniștită,
Dor de falnicii tăi munți,
De UNIREA mult răvnită
Încă de strămoși cărunți.

SCUMPA LIMBĂ A MAMEI MELE

Țară-mamă, țară-soră,
Ne-ai lăsat pe mâini străine
Când ne-au smuls din a ta horă
Cei cu gânduri mii, păgâne,

Care jinduiau să are
Brazde-adânci la rădăcina
Sufletului, să doboare
Slova sfântă și divină.

Au ciuntit fără cruțare
Limba noastră cea română,
Ne-au pus sârmă la hotare
Să uităm țara blajină.

Au făcut cenușăreasă
Scumpa limbă-a mamei mele,
Frumoasă ca o crăiasă,
Izvorâtă dintre stele.

Fost-a stâlpul de nădejde
Al întregii națiuni,
Dar trecut-a prin primejdii,
Prin gulag din uniuni.

Înhămat era poporul
Prin siberii înghețate
Cu târnăcop și toporul
În omături înfundate.

Rămăsese doar cu dorul
Și cu Patria în gând,
Crunt mușca din ei fiorul
Deportărilor la rând.

Mândră Românie Mare,
Împlinescă-se dorința
Să dansăm Hora cea Mare
Fără străjeri și graniță!

FANTASTICE TABLOURI

Astăzi, din nou, Natura-mamă,
Pictând fantastice tablouri,
Întinde pe a sa năframă
Norii pufoși ca niște roiuri.
Un vânt mistral îi fugărește,
În grăməjoare să-i adune
Și cap de cap îi tot lovește,
Iar ei încep să se răzbune
Și-aprind săgeți fulgerătoare,
Care despică zarea-n două
Când tunete asurzitoare
Perseverent vestesc că plouă.
Din stropii grei se aștern râuri,
Împrăștiind lumea din stradă,
Iar cruntul vânt trage din frâuri,
Făcând din nori pufoși o pradă.
După o lungă confruntare,
Prea obosiți de-alergătură
Și storși de tot de-a lor sudoare,
Norii dispar de sub pictură.
Iar pe năframa azurie
Apare vezel mândrul soare,
Aruncând mantie-aurie
Peste întreaga răsufare.

SIMFONIA VIEȚII

Interastrală melodie
Se zbuciumă prin vânt și ploi,
Prin arșiță-n larg de câmpie,
Solfegiind griji și nevoi.

E viața o călătorie,
Mergând pe clape de pian:
Ba urci pe-un vârf de simfonie,
Ba te scufunzi în ocean

Țară-mamă, țară-soră,
Brațele deschide-ți iar
Să pornim o nouă horă,
Limba s-o sfințim-n altar!

S-o cântăm în doine sfinte,
Limba scumpă-a mamei mele,
Să răsune dulci cuvinte
Până dincolo de stele!

LA UMBRA UNEI DULCI SPERANȚE

La umbra unei dulci speranțe
Îngândurată stă dorința -
Să plouă mult cu toleranță
Între popoare,-ntre ființe.

Să curgă-n belșug bunătatea
Ce-și pierde sângele străbun
Printre ruine, răsturnate
De toți mancurții din tribun.

Și să răsară din ruini
Cea vorbă blândă strămoșească
Ce-o calcă haite de păgâni
Ca nu cumva să înflorească.

Să izvorască mirul sfânt,
Blagoslovind întreaga lume,
Să înceteze pe pământ
Ura, 'nvrăjbind fertile hume.

Să se reverse peste țări
Izvor de liniște și pace,
De luminate deșteptări
Din somnu-n care lumea zace.

Să se-ntroneze scut credința
În sfânta milă-a lui Hristos
Și să triumfe biruința
Peste tot răul nemilos.

La umbra unei dulci speranțe
Îngândurată stă dorința -
Să plouă mult cu toleranță
Între popoare, 'ntre ființe.

Unde te-nhață valul rece
Și te aruncă în furtuni
Prin care mii fiori te-or trece,
Pierzându-te printre minuni.

Pe portativul vieții tale
Culege-vei „sol”, „la”, „si”, „do”
Ce-ți vor apare-n lunga cale
Cu-obstacole ca-n domino.

Căci „do”, „re”, „mi”, „fa”, „sol”, „la”, „si”,
Ascunse printre linii drepte,
Stea călăuză îți vor fi,
Purtându-te pe-a' căii trepte.

E viața toată simfonie,
Un diamant pe portativ,
E un acord în poezie
Cu cheia-sol în plan activ.

Fii dirijorul simfoniei
Vieții divine pe Pământ
Și fă ecoul bucuriei
Lung să vibreze-n suflet sfânt!

ȚI-ADUCI AMINTE?

Prin geana vremii
mai străbat fiorii
Ce stăpâneau
întinderi sufletești
Când, mângâiați de noapte,
somnoroși ne trezeau zorii,
Mijind umil
la geamuri studențești.

Cât verde-aprins, perplecși,
revărsau zorii
În ochii tăi - comori
de catifea,
De se-aprindeau,
înfierbântați, și sorii
Când pleoapa-ți ridikai
de-abia, de-abia!

Când prin văzduh-ți purtai
privirea caldă,
Prezența ta
lumină inundând
În care dragostea
mereu se scaldă,
Spre Galaxii
fiorii visului ducând.

SLAVĂ ȚIE, FEMEIE!

Amurgul se-mbracă în divine culori,
Adunând razele în culcușul de noapte,
Vrăjit de chipul tău dulce, fermecător,
Sfântă femeie, zeiță cu buzele coapte.

Văzduhul se umple de aromata-ți prezență,
Urcând spre vârfuri de vise-mplinite
Pe-o șoaptă de amor, plină de inocență,
Îmbătând duhul fiorurilor râvnite.

Se aprinde speranța în inimi zvâcninde,
Cerșind picătura unei taine sclipiri,
Care orbește mințile veșnic flămânde
De patima înălțătoarei iubiri.

Slavă ție, femeie, zeiță, mireasă,
Slavă pântecului tău roditor
Ce încolțește viață nouă, culeasă
Din misterul divinului creator.

Păstrătoare a tot ce e sfânt pe pământ
Și a flăcării sacre din vatră,
Ești, ai fost și vei fi legământ
Al iubirii eterne, tare ca piatra!

Poezii pentru copii

VEVERIȚA

Într-o bună dimineată,
Veverița cea isteată,
Se gândi să mai adune
Nuci, semințe și alune.

Pentru iarnă să-i ajungă,
Dac-o fi cumva prea lungă,
Iar de-o fi și friguroasă,
Cum să iasă-atunci din casă?

A strâns fructe de pădure,
Ghinde și castane dure,
Sămburi, fructe, ciupercuțe,
Din dumbrăvi și grădinuțe.

A cules și floare-aleasă,
Scoată de copac gustoasă,
Ea de iarnă-i pregătită,
Inimioara-i liniștită.

Mama m-a adus pe lume
Și mi-a dat aripi să zbor,
Mama scumpă mi-a dat nume,
Suflet, inimă și dor.

Ea e mâna mea cea dreaptă,
Este tot ce-i mai frumos,
Mama-i cea mai înțeleaptă,
Sfatul ei e prețios.

Dimineata mă trezește
Cu-n pupic și voce blândă,
Și pe cap mă netezește
Cu mănuta ei plăpândă.

Când voi crește eu mai mare,
O să-i fiu de ajutor,
Voi simți a ei chemare,
Voi fi înger păzitor.

MAMA-I UNA-N LUMEA-NTREAGĂ

Am o mamă, numai una!
Și mereu o port în gând,
Este unică ca Luna,
E și soare pe Pământ.

Mama-i una-n lumea-ntreagă,
Mama-i ca un dulce cânt,
Mama-mi este cea mai dragă,
Ea e veșnic legământ!

Profil critic realizat de **Eugenia ENESCU-GAVRILESCU**,
Scriitor, jurnalist, editorialist,
Redactor-șef, Revista „Amprente de suflet”